

“Recognizing the Sin” in the Process of Teshuvah

1 משנה יומא פה:

האומר אחטא ואשוב אחטא ואשוב אין מספיקין בידו לעשות תשובה אחטא ויום הכפורים מכפר אין יום הכפורים מכפר עבירות שבין אדם למקום יום הכפורים מכפר עבירות שבין אדם לחברו אין יום הכפורים מכפר עד שירצה חברו את זו דרש רבי אלעזר בן עזריה (ויקרא ט"ז) מכל חטאתיכם לפני ה' תטהרו עבירות שבין אדם למקום יום הכפורים מכפר עבירות שבין אדם לחברו אין יום הכפורים מכפר עד שירצה את חברו

If one says: I shall sin and repent, sin and repent, no opportunity will be given to him to repent. [If one says]: I shall sin and the day of atonement will procure atonement for me, the day of atonement procures for him no atonement. For transgressions as between man and the omnipresent the day of atonement procures atonement, but for transgressions as between man and his fellow the day of atonement does not procure any atonement, until he has pacified his fellow. This was expounded by r. Eleazar b. Alariah: “From all your sins before the Lord shall ye be clean.”

2 יומא פה:

האומר אחטא ואשוב אחטא ואשוב. למה לי למימר אחטא ואשוב אחטא ואשוב תרי זימני? כדרב הונא אמר רב, דאמר רב הונא אמר רב: כיון שעבר אדם עבירה ושנה בה - הותרה לו. הותרה לו סלקא דעתך? אלא: נעשית לו כהיתר. אחטא ויום הכפורים מכפר - אין יום הכפורים מכפר. לימא מתניתין דלא כרבי - דתניא, רבי אומר: על כל עבירות שבתורה, בין עשה תשובה בין לא עשה תשובה יום הכפורים מכפר! - אפילו תימא רבי, אגב שאני.

If one says: I shall sin, and repent, sin and repent. Why is it necessary to state **I shall sin and I shall repent** twice? — That is in accord with what R. Huna said in the name of Rab; for R. Huna said in the name of Rab: Once a man has committed a transgression once or twice, it becomes permitted to him. ‘Permitted’? How could that come into your mind — Rather, it appears to him like something permitted. **I shall sin and the day of atonement shall procure atonement; then the day of atonement does not procure atonement.** Shall we say that our Mishnah is not in accord with Rabbi, for Rabbi said: It was taught, For all transgressions of Biblical commandments, whether he repented or not, whether positive or negative, does the Day of Atonement procure atonement? — You may even say it will be in agreement with Rabbi. It is different when he relies on it.

3 רש"י שם

כדרב הונא - דכיון דחטא תרי זימני - שוב אין מספיקין בידו לעשות תשובה, לפי שהעבירה דומה עליו היתר. **אגב שאני** - מאחר שעליו הוא סומך לחטוא - אינו מכפר.

4 בבא קמא קי.

מתני'. הגוזל את הגר ונשבע לו ומת - הרי זה משלם קרן וחומש לכהנים ואשם למזבח, שנאמר: ואם אין לאיש גואל להשיב האשם אליו האשם המושב לה' לכהן מלבד איל הכפורים אשר יכפר בו עליו. ... נתן הכסף ליהויריב ואשם לידעיה - יצא; אשם ליהויריב וכסף לידעיה, אם קיים האשם - יקריבוהו בני ידעיה, ואם לא - יחזיר ויביא אשם אחר, שהמביא גזילו עד שלא הביא אשמו - יצא, הביא אשמו עד שלא הביא גזילו - לא יצא. נתן את הקרן ולא נתן את החומש - אין החומש מעכב.

Mishnah. If one robbed a proselyte and [after he] had sworn to him [that he did not do so], the proselyte died, he would have to pay the principal and a fifth to the priests, and bring a trespass offering to the altar, as it is said: but if the man have no kinsman to restore the trespass unto, let the trespass be restored unto the lord, even to the priest; beside the ram of atonement whereby an atonement shall be made for him. ... If he gave the money to Jehoiarib and the trespass offering to Jedaiah, he has fulfilled his duty. if, however, the trespass offering was first given to Jehoiarib and then the money to Jedaiah, if the trespass offering is still in existence the members of the Jedaiah division will have to sacrifice it, but if it is no more in existence he would have to bring another trespass offering; for he who brings [the restitution for] robbery before having brought the trespass offering fulfils his obligation, whereas he who brings the trespass offering before having brought [the restitution for] the robbery has not fulfilled his obligation. If he has repaid the principal but not the fifth, the [non-payment of the] fifth is no bar [to his bringing the offering].

(5) רמב"ם פ"ח מהל' גזלה ואבדה הלי"ג

אין מקריבין את האשם עד שיחזיר הגזולן הקרן לבעלים, או לכהנים אם היה גזול גר שאין לו יורשים, נתן את הקרן והקריב אשמו נתכפר לו ואין החומש מעכב הכפרה וחייב ליתן את החומש אחר כפרה.

The guilt offering should not be sacrificed until the robber returns the principal to its owner, or to the priests if it was a convert without heirs who was robbed. If the robber gave the owner the principal but not the additional fifth and had the guilt offering sacrificed, he is granted atonement, for the additional fifth does not prevent atonement from being granted. He is, however, obligated to give the owner the additional fifth after receiving atonement.

(6) בבא קמא קיא.

ת"ר: מנין שאם הביא מעילתו ולא הביא אשמו, אשמו ולא הביא מעילתו, שלא יצא? תלמוד לומר: באיל האשם ונסלח לו. ומנין שאם הביא אשמו עד שלא הביא מעילתו, שלא יצא? תלמוד לומר: באיל האשם, האשם בכבר.

Our Rabbis taught: Whence could it be derived that if he brought the principal due for sacrilege, but had not yet brought the trespass offering, or if he brought the trespass offering but had not yet brought the principal due for sacrilege, he did not thereby fulfill his duty? Because it says: With the ram of the trespass offering and it shall be forgiven him. Again, whence could it be derived that if he brought his trespass offering before he brought the principal due for the sacrilege he did not thereby fulfill his duty? Because it says, 'With the ram of the trespass,' implying that the trespass [itself] has already been made good.

(7) בבא קמא קח:

הגזול את אביו ונשבע לו ומת - הרי זה משלם קרן וחומש ואשם לבניו או לאחיו, ואם אינו רוצה או שאין לו - לזה ובעלי חוב באין ונפרעים.

If a man robbed his father and, [when charged by him,] denied it on oath, and [the father afterwards] died, he would have to repay the principal and a fifth [and a trespass offering] to his [father's] children or to his [father's] brothers;

(8) רמב"ם פ"ז מהלכות תשובה הל"א

ארבעה ועשרים דברים מעכבין את התשובה, ארבעה מהן עון גדול והעושה אחד מהן אין הקדוש ברוך הוא מספיק בידו לעשות תשובה לפי גודל חטאו. ואלו הן: (א) המחטיא את הרבים ובכלל עון זה המעכב את הרבים מלעשות מצוה, (ב) והמטה את חברו מדרך טובה לרעה כגון מסית ומדיח, (ג) הרואה בנו יוצא לתרבות רעה ואינו ממחה בידו, הואיל ובנו ברשותו אילו מיחה בו היה פורש ונמצא כמחטיאו, ובכלל עון זה כל שאפשר בידו למחות באחרים בין יחיד בין רבים ולא מיחה אלא יניחם בכשלונם, (ד) והאומר אחטא ואשוב ובכלל זה האומר אחטא ויום הכפורים מכפר.

There are 24 deeds which hold back Teshuvah: Four are the commission of severe sins. God will not grant the person who commits such deeds to repent because of the gravity of his transgressions. They are:

- a) One who causes the masses to sin, included in this category is one who holds back the many from performing a positive command;
- b) One who leads his colleague astray from the path of good to that of bad; for example, one who proselytizes or serves as a missionary [for idol worship];
- c) One who sees his son becoming associated with evil influences and refrains from rebuking him. Since his son is under his authority, were he to rebuke him, he would have separated himself [from these influences]. Hence, [by refraining from admonishing him, it is considered] as if he caused him to sin. Included in this sin are also all those who have the potential to rebuke others, whether an individual or a group, and refrain from doing so, leaving them to their shortcomings.
- d) One who says: "I will sin and then, repent." Included in this category is one who says: "I will sin and Yom Kippur will atone [for me]."